

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **obchodní společnosti CZT, a. s., se sídlem v Pardubicích**, Bratřů Veverkových 396, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem v Praze 8 – Karlíně, Šaldova 34/466, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství, se sídlem v Brně**, Masarykova 31 (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 7. srpna 2012, čj. 3456/12-1500-607293, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 812,50 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 19-8024621/0710.**

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo její odvolání do rozhodnutí o uložení pokuty za porušení zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o omezení plateb v hotovosti“) a dané rozhodnutí potvrdilo.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že kontrola o dodržování zákona o platbách v hotovosti byla zahájena dne 4. 7. 2008, tedy do roka ode dne zjištění porušení zákona a tudíž zcela v souladu s ust. § 6 odst. 3 zákona o omezení plateb v hotovosti. Prvních pět případů porušení pak bylo popsáno v protokole ze dne 4. 7. 2008, dalších 50 případů v protokole ze dne 10. 10. 2008, pokuta byla vyměřena dne 16. 2. 2010. Zcela v souladu s dikcí přechodného ustanovení novely zákona o omezení plateb v hotovosti č. 303/2008 Sb., v čl. II tak pokutu uložil správce daně dle zmocnění, obsaženého v § 5 odst. 2 této právní úpravy odkazujícího na „zvláštní právní předpisy upravující řízení ve věcech daní a poplatků“, tj. dle ust. § 37 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“). Navíc ust. § 99 zákona o správě daní neumožňuje při správě daní použít zákon č. 500/2004 Sb., správní řád s výjimkou postupu podle § 175 – vyřizování stížností, ačkoliv se dle dikce § 5 zákona o omezení plateb v hotovosti jedná o správní delikty. Správce daně v rozhodnutí netvrdí, že ukládá pokutu za porušení procesní povinnosti, jak je uvedeno v § 37 odst. 1 zákona o správě daní, ale podle § 6 zákona o omezení plateb v hotovosti, tedy za porušení hmotného práva. Žalovaný konstatoval, že žalobkyní naznačený postup podle správního řádu byl nastolen až novelou zákona o omezení plateb v hotovosti od 19. 8. 2008. To také jednoznačně vyplývá z důvodové zprávy k návrhu zákona, kterým se mění zákon o omezení plateb v hotovosti ze dne 2. 1. 2008. Z výše uvedené argumentace nevyplývá nezákonnost postupu správce daně, ani promlčení, ani prekluze práva pokutu uložit. Tuto skutečnost konstatoval, jak žalovaný uvedl, Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí čj. 9 Afs 23/2011 – 121 ze dne 26. října 2011 na str. 125 – 129.

Dále žalovaný konstatoval, že se správce daně v napadeném rozhodnutí v části IV. na str. 14 - 16 podrobně zaobíral zjištěním skutkového stavu a z textu jsou seznatelné i správní úvahy, podložené právními předpisy a důkazy. V napadeném rozhodnutí, v části V. na str. 14 – 17 správce daně podrobně popisuje skutkovou, materiální stránku správního deliktu spolu se zjištěnými okolnostmi (do odvolání nijak nerozporovanými), jak je zhodnotil a proč přitom došel k právě deklarované výši pokuty za porušení povinnosti stanovené zákonem o omezení plateb v hotovosti ve 52 případech, při kterých byl převýšen limit 15 000 EUR, a tím byly naplněny formální znaky skutkové podstaty uvedené v ustanovení § 6 zákona o omezení plateb v hotovosti. Jednání žalobkyně v rozporu se zákonem proto nelze dle žalovaného považovat za náhodné a ojedinělé, když ze správního spisu – přílohy č. 10, jasně vyplývá, že např. v červenci 2005 společnost provedla platbu v hotovosti „přes limit“ celkem třikrát a překročila hranici danou § 4 zákona o omezení plateb v hotovosti o 27 tisíc – 72 tisíc Kč, v srpnu 2005 dvakrát a překročení limitu bylo o 6 tisíc – 46 tisíc Kč, v listopadu 2005 dvakrát a 10 tisíc – 11 tisíc Kč. Toto nerespektování zákona

však pokračovalo a stupňovala se jak jeho intenzita, tak míra překračování, a tím i nebezpečnost tohoto chování – jen za jeden měsíc roku 2006 – prosinec to bylo 15 plateb v rozmezí 81 – 736 tisíc Kč (např. jeden den proběhla platba ve výši 1.156.358 Kč), počet překročení zákona i limitu stoupal ještě v roce 2007, a to v lednu patnácti platbami, překročení o 24 tisíc – 898 tisíc Kč, jedna platba 1.312.884 Kč, v únoru téměř totéž – patnáct nadlimitních plateb, překročení o 50 tisíc – 600 tisíc Kč (jedna platba 1.020.833 Kč). Podle údajů v příjmových pokladních dokladech takto proběhly platby v hotovosti až 10krát za jeden den, v celkovém součtu dle citované tabulky a přílohy činilo překročení o 13 944 849 Kč. Žalovaný v souladu s konstantní soudní judikaturou připomenul, že stupeň nebezpečnosti tohoto činu pro společnost je potom určován zejména závažností spáchaného správního deliktu, kterou lze posoudit zejména s ohledem na způsob jeho spáchání, následky, okolnosti, za nichž byl spáchán a na osobu pachatele. Správce daně, jak žalovaný uvedl, vyhodnotil jednání žalobkyně jako pro společnost nebezpečné chování, jež spatřoval v dlouhodobém nerespektování a porušování zákona, kterým byl narušen jeden ze základních principů právního státu a tím ohrožen zájem společnosti na dodržování právních norem jako závazných pravidel chování. Uvedl, že zcela výjimečně lze připustit a tolerovat jednotlivá či nahodilá porušení právní normy, jejichž intenzita nedosahuje typové společenské nebezpečnosti daného správního deliktu, nikoliv však dlouhodobé a opakované porušení té samé právní normy. Žalobkyni muselo být překročení zákonných limitů pro bezhotovostní platby nepochybně známo, přesto zcela vědomě nerespektovala závaznou právní normu. Ze zjištěného skutkového stavu totiž jednoznačně vyplývá, že v případě padesáti dvou platebních transakcí, při kterých byl překročen limit, nešlo o nějaké složité případy, ale o prostou úhradu faktur. Jednání žalobkyně tak vykazovalo z hlediska veřejného zájmu na dodržování právních norem značnou společenskou nebezpečnost a naplnilo tak bezpochyby materiální stránku správního deliktu.

Žalovaný zdůraznil, že v daném případě došlo i k ohrožení zájmů, které bezprostředně zákon o omezení plateb v hotovosti chrání, a to k narušení zájmu na racionalizaci a optimalizaci peněžního hotovostního oběhu, když jedním z účelů zákona je omezit hotovostní platby s ohledem na množství bankovek. Nepřímo dále došlo k ohrožení zájmu na minimalizaci daňových úniků a legalizaci výnosů z trestné činnosti. Správce daně dle žalovaného pouze zdůraznil skutečnost, že s ohledem na osobu pachatele, který podniká v oblasti tabákových výrobků, existuje zvýšená míra pravděpodobnosti takových úniků a tudíž i hrozí v daleko větší míře narušení účelu, který zákon chrání. V kontextu intenzity, se kterou došlo k porušení formální skutkové podstaty správního deliktu žalovaný uzavřel, že jednání žalobkyně dosáhlo minimálně typové nebezpečnosti obsažené ve skutkové podstatě uvedené v § 6 zákona o omezení plateb v hotovosti, a to i přes to, že správce daně nezjistil v této souvislosti jakékoliv daňové úniky. Správním deliktem je totiž i jednání, které je způsobilé poškodit či ohrozit konkrétní zájem společnosti chráněný zákonem. Žalovaný upozornil na úmysl zákonodárce předcházet situacím, ve kterých by, byť jen potencionálně, mohla hrozit legalizace výnosů z trestné činnosti nebo možnost potencionálních daňových úniků. Takovou situaci právě žalobkyně svým jednáním

navodila. Za významnou považoval žalovaný i skutečnost, že žalobkyně svým jednáním nemusela zastírat své protiprávní jednání, ale mohla umožnit případné protiprávní jednání svého obchodního partnera. Ve všech výše uvedených zjištěných případech jím totiž byla majetkově propojená společnost LETKA TEAM, a.s., která podnikala s obdobnými komoditami a její podnikání bylo mimo jiné předmětem trestního řízení v souvislosti s daňovými úniky.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včas žalobu, v které rozčlenila žalobní důvody do devíti okruhů.

1. Promlčení, nepředvídatelnost práva, nesrozumitelnost a nejasnost právní úpravy a porušení práva na obhajobu

Žalobkyně prvně vznesla námitku promlčení podloženou nesouhlasem s názorem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, čj. 9 Afs 23/2011-121. Současně zdůraznila, že se shoduje s názorem zdejšího soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 27. 1. 2011, čj. 31Af 98/2010-86, který se s její námitkou promlčení ztotožnil. Zdůraznila, ve vazbě na ust. § 6 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o omezení plateb v hotovosti, že se v daném případě jedná o dva odlišné typy řízení, kde prvním typem je řízení zjišťovací, v němž je zjišťováno, zda k porušení zákona došlo či nikoliv a druhým typem je řízení sankční, v němž je rozhodováno o uložení pokuty. Na podporu svých tvrzení citovala žalobkyně z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky sp. zn. 8 Afs 40/2007, sp. zn. 2 Afs 44-47/2009) a zdůraznila, že dle názoru zdejšího soudu správce daně žalobkyni nesdělil svůj úmysl uložit za její jednání sankci, takže obviněná osoba neměla dostatečné informace k tomu, aby se mohla účinně bránit. Žalobkyně tak měla zato, že správce daně nedostal požadavků, které Nejvyšší správní soud sám ve své judikatuře vymezil pro účinné zahájení řízení o správním deliktu. Žalobkyně dále na příkladu komparace relevantních ustanovení vybraných právních předpisů a příslušné judikatury pak dle jejího tvrzení prokázala extenzivní interpretaci, jíž se v jejím případě dopustil správce daně i žalovaný. Prokázala nejasnost a nesrozumitelnost takové úpravy, jež je na újmu předvídatelnosti práva, v důsledku čehož dochází k zásahům i do ústavních práv a svobod. Vymezená komparace se týkala zákona ust. § 8b č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a §§ 6 a 6a zákona o omezení plateb v hotovosti a §§ 11 a 11c zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci.

2. Presumpce neviny

Žalobkyně se důrazně ohradila proti argumentu žalovaného, že svým jednáním mohla umožnit protiprávní jednání svého obchodního partnera, společnosti LETKA TEAM, a.s., která podnikala s obdobnými komoditami a jejíž podnikání bylo předmětem trestního řízení v souvislosti s daňovými úniky, neboť dle jejího názoru vychází z presumpce viny. Zástupcům uvedené společnosti ani zástupcům žalobkyně nebylo nikdy prokázáno spáchání daňových úniků, proto na ně musí být pohlíženo jako na nevinné. Rovněž tvrzení žalovaného, že ohrozila zájem na

minimalizace daňových úniků a legalizaci výnosů z trestné činnosti, považovala za nepodložené. Žalovaný tak nedodržuje ústavně zakotvenou zásadu presumpce neviny, své tvrzení přitom nepodložil žádnými důkazy. Žalobkyně zdůraznila, že nic nespáchala, a proto odkaz žalovaného v jeho rozhodnutí na str. 8 poukazující na trestní řízení označila za zcela irelevantní, a proto k němu dle jejího názoru nemá být přihlíženo. Žalobkyně odkázala na trestní řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 40 T 6/2010 ve věci trestného činu krádeže daně a navrhla rozhodnutí vydaná v této věci jako důkaz.

3. Liberace

Žalobkyně konstatovala, že v její prospěch hovoří jednoznačně liberační důvody. Konstatovala, že při výrobě tabákových výrobků probíhala řada správních i soudních řízení (žalobkyně je v žalobě konkrétně specifikovala), v nichž byla úspěšná. Vlivem těchto postupů však nastala situace, že měla své bankovní účty obstavené nezákonně, což ostatně opakovaně potvrzovaly i jednotlivé soudní instance. Žalobkyně tak v inkriminované době nemohla nakládat se svými účty a musela financovat chod podniku z dostupné hotovosti a to nejen jeho provoz, ale především nákup kolků ve formě tabákových nálepek, kdy Celnímu úřadu Kolín tak plnila svoji zákonnou povinnost platit spotřební daň. V uvedeném pak žalobkyně spatřovala liberační důvod ve smyslu ust. § 6a odst. 1 zákona o omezení plateb v hotovosti, a to i když k jednání došlo před novelou provedenou zákonem č. 303/2008 Sb. Jedná se totiž o oblast správního trestání, a tedy se použijí ustanovení pozdějšího zákona, která jsou mírnější ve prospěch pachatele správního deliktu. Žalobkyně připustila, že zákon byl sice formálně porušen, ale k tomuto porušení byla donucena státem, navíc o vynaložených prostředcích řádně účtovala bez úmyslu kráti stát na dani. Žalobkyně situaci nezavinila, nelze ji proto za její jednání trestat. K protiprávnímu jednání ji donutil stát, který nese odpovědnost i za nejednoznačnost výkladu právní normy.

Žalobkyně upozornila, že tato námitka byla vznesena až v žalobě, přesto se s odkazem na judikaturu Nejvyššího právního soudu domáhá jejího přezkoumání.

4. Kritérium obratu

Žalobkyně považuje za nepatřičný postup žalovaného a správce daně, kteří při stanovení výše pokuty přihlídlí mimo jiné i k čistému obratu. Dle jejího názoru má být obrát brán v úvahu pouze spáchá-li společnost daňový únik, resp. pokud by porušila zákon o omezení plateb v hotovosti s úmyslem získat pro sebe či jiného neoprávněnou výhodu. Dle žalobkyně tak žalovaný překročil meze svého správního uvážení. Žalobkyně rovněž vyslovila nesouhlas s názorem zdejšího soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 25. 4. 2012, čj. 31 Af 98/2010-195. Výše obratu, s níž kalkuluje žalovaný, představuje pravděpodobně dle žalobkyně částky odvedené jako spotřební daň ve formě nákupu kolků – tabákový nálepek a částky odvedené jako daň z přidané hodnoty. Žalovaný tak při stanovení pokuty přihlížel

k částce, kterou žalobkyně musela platit státu. Takové kritérium považovala za nelogické. Navrhla vyžádat si důkazy týkající se daňové kontroly prováděné u žalobkyně v letech 2008 – 2010.

5. Společenská nebezpečnost

Žalobkyně uvedla, že samotné jednání nelze považovat za nebezpečné jen proto, že je protiprávní. Typovou nebezpečnost je třeba zkoumat a zjistit, zda daný stupeň společenské nebezpečnosti je takový, aby byla naplněna materiální stránka deliktu, společenská nebezpečnost či škodlivost. Odkázala přitom na odbornou literaturu k této otázce, z níž dovodila, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako u trestných činů. Z toho usoudila, že ne každý trestný čin trestným činem skutečně je, rozhodující je společenská nebezpečnost jakožto materiální znak. Žalobkyně vyslovila nesouhlas s názorem žalovaného, že už samotné porušení zákon znamená spáchání správního deliktu. Zdůraznila, že o všech provedených transakcích řádně účtovala, a proto je zřejmé, že zde nebyl úmysl se nijak obohatit či zatajit existenci peněžních prostředků.

6. Dlouhodobost porušování zákona

K názoru žalovaného, že žalobkyně soustavně porušovala zákon o omezení plateb v hotovosti a že nešlo o jednorázový či náhodný případ žalobkyně uvedla, že v období od 8. 7. 2005 do 28. 6. 2007 tedy během 24 měsíců měl být porušen zákon pouze v 7 měsících, v období od ledna do listopadu 2006 svoji povinnost neporušila. Dle jejího názoru se tak jednalo o ojedinělé porušení povinnosti, porušení nárazové či krátkodobé. Navíc za situace, kdy o peněžních transakcích bylo řádně účtováno.

7. Kritéria optimalizace a racionalizace peněžního hotovostního oběhu, bezpečnosti zúčastněných subjektů a legalizace výnosů z trestné činnosti

Ve vazbě na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně uvedla, že jí není známo, co žalovaný zamýšlel pojmy „racionalizace a optimalizace peněžního hotovostního oběhu“. Zdůraznila, že se nedopustila žádných daňových úniků ani legalizace výnosů z trestné činnosti. Žalovaný dle jejího názoru tak stanovil nová kritéria a neobjasnil, o co své závěry opírá. Jelikož tak učinil a v odvolacím řízení, upřel žalobkyni právo vznést proti nim odvolací námitky a tím i porušil princip dvouinstančnosti řízení. Žalovaný tak žalobkyni neumožnil reagovat na nové právní hodnocení. Měl ji přitom vyzvat, aby se k těmto skutečnostem vyjádřila a eventuálně předložila důkazní prostředky.

8. Množství peněžního oběhiva v hotovosti

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že ačkoli došlo k porušení zákona o omezení plateb v hotovosti, jedná se z jejího hlediska o zanedbatelný procentuální poměr

vzhledem k celkovému objemu hotovosti v celé zemi. Nemohla být tudíž narušena racionalizace a optimalizace peněžního hotovostního oběhu.

9. Výše pokuty

Názor žalovaného, že tak velký počet porušení zákona o omezení plateb v hotovosti nebyl v celém kraji dosud zjištěn, žalobkyně označila za nesmyslný a překračující meze správního uvážení. Zdůraznila, že žádný z ostatních subjektů se nedostal do takové situace vinou jednání státu. Rozhodnutí označila za nepřezkoumatelné, jelikož není jasné, jakým výpočtem správce daně k vyměřené částce dospěl. Žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 1 Afs 37/2009-40, z níž dovodila, že přijetí závěru o skutkovém stavu věci na základě jediného důkazu je porušením čl. 6 odst. 3 d/ Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud tak žalovaný opírá svoji úvahu o výši pokuty o podnikání v oblasti tabáku, postupuje v rozporu s touto zásadou.

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný neztotožnil se závěrem žalobkyně, že vůbec nic nezákonného nespáchala. Dále uvedl, že v době do rozhodnutí o odvolání ze dne 1. 7. 2010 v předchozím případě, ani v první žalobě ze dne 28. 7. 2010 žalobkyně žádný liberační důvod neuplatnila kromě nepodloženého tvrzení, že porušení zákona o omezení plateb v hotovosti v 52 případech nelze posuzovat jako opakované a soustavné, ale jako ojedinělé a nahodilé. Uvedl, že jen z toho důvodu, že žalobkyně nespáchala trestný čin, nelze automaticky usuzovat, že nespáchala správní delikt anebo že by spáchala, ale tak nepatrný, že by mu za něj neměla být uložena pokuta. To, že žalobkyně o všech transakcích, provedených v hotovosti a sepsaných v rozhodnutí o uložení pokuty účtovala, automaticky neznamená, že by tím byla „omluvena“ z porušení uvedeného zákona. Dále dodal, že s ohledem na předchozí žaloby, projednávané u zdejšího krajského soudu se stejným předmětem – uložení pokuty za porušení zákona o omezení plateb v hotovosti za platnosti zákona o správě daní a poplatků, byl povinen v zájmu předvídatelnosti rozhodnutí a zachování zásady proporcionality zároveň se zachováním mlčenlivosti, uvádět výši uložených pokut ve srovnatelných případech porušení zákona o správě daní, a to v anonymizované podobě s ohledem na povinnost mlčenlivosti. Dále uvedl, že se při správní úvaze a rozhodování řídil platnými právními předpisy a vycházel z důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona a jeho novelám. V odvolacím řízení nedošlo ani k překvalifikaci správního deliktu, ani k provedení nových důkazních prostředků, jen žalovaný podrobně popsal, čím se při správním uvažování a rozhodování o odvolání zabýval a řídil. K samotnému stanovení výše pokuty žalovaný uvedl, že s přihlédnutím k celkové výši – částce překročení limitu o necelých 14.000.000 Kč byla stanovena sankce ve výši pětinasobku původní minimální výše sankce. Čistý obrat jsou podle zákona o účetnictví výnosy snížené o prodejní slevy, daň z přidané hodnoty a ostatní daně přímo spojené s obratem neboli součet konečných zůstatků všech účtů účtové třídy 6 (veškeré příjmy bez DPH).

V písemné replice k vyjádření žalovaného vyslovila žalobkyně nesouhlas s jeho názorem týkajícím se promlčení a odkázala na první část právní kvalifikace žaloby týkající se této otázky se zdůrazněním, že roční prekluzivní lhůta uplynula přede dnem zahájení řízení o uložení pokuty. Znovu opakovala, že při posuzování toho, zda a v jaké výši má být uložena pokuta za porušení zákona, v žádném případě nelze brát v úvahu skutečnost, že ostatní podnikatelé s podobným předmětem podnikání porušují zákon, a proto je možné, že jej porušuje i žalobkyně. Dále se neztotožnila názorem žalovaného ohledně nemožnosti uplatňování nových skutečností a důkazů v soudním řízení. Žalobkyní namítané liberační důvody spočívaly v zajišťovacím příkaze a v zajišťovacích exekučních příkazech vydaných Celním úřadem Pardubice v roce 2006. Kvůli těmto příkazům byly nezákonně obstaveny účty žalobkyně, což potvrdily i soudy, viz str. 20-23 žaloby. Jak žalobkyně uvedla již v samotné žalobě, kvůli nezákonnému obstavení svých účtů musela některé své platby (např. i plnění svých daňových povinností, přičemž v případě jejich neplnění by žalobkyně byla nepochybně taktéž sankcionována) provádět v hotovosti, a to i za cenu porušování zákona o omezení plateb v hotovosti.

Dále žalobkyně uvedla, že skutečnost, že došlo k vydání zajišťovacího příkazu a zajišťovacích exekučních příkazů, kvůli nimž byly obstaveny její bankovní účty, rozhodně nenastala až po skončení správního řízení, neboť všechny tyto příkazy byly vydány již v roce 2006. Avšak o nezákonnosti těchto příkazů bylo soudně rozhodnuto mnohem později. Rozsudek osvědčující nezákonnost zajišťovacích exekučních příkazů byl zdejší soudem vydán až dne 24. 9. 2012, tj. až po vydání rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání a jen několik dní před podáním žaloby proti rozhodnutí žalovaného. Z výše uvedeného je zcela jasné, že nešlo během správního řízení argumentovat rozsudkem zdejšího soudu potvrzujícím nezákonnost zajišťovacích exekučních příkazů, neboť tento rozsudek byl vydán až po ukončení správního řízení. Podobně i zajišťovací příkaz Celního úřadu Pardubice ze dne 18. 10. 2006 byl zrušen díky rozhodnutí zdejšího soudu Celním ředitelstvím Hradec Králové až v roce 2011. To znamená, že skutečnost, že byl vydán nezákonný zajišťovací příkaz způsobující neschopnost žalobkyně hradit své závazky bezhotovostně (a nutící žalobkyni, aby porušovala zákon o omezení plateb v hotovosti), nenastala až po skončení správního řízení, nýbrž se jedná o nedílnou součást skutkového stavu, který byl poplatný době skončení správního řízení, v němž bylo vydáno žalované rozhodnutí. Na základě tohoto nezákonného zajišťovacího příkazu byly vydány i dva nezákonné zajišťovací exekuční příkazy. Všechny uvedené příkazy byly vydány v rámci řízení, která s žalobkyní vedly Celní úřad Pardubice a Celní ředitelství Hradec Králové (nyní Generální ředitelství cel) v souvislosti s tabákovými výrobky Gullivers Standard, Gullivers Extra a Merlin. Tyto tabákové výrobky žalobkyně vyráběla a uváděla do volného daňového oběhu, tedy zdaňovala jako doutníky. Orgány Celní správy ČR naopak byly toho názoru, že se jedná o tabák ke kouření a tak mají být i zdaňovány. Proto i žalobkyni doměřily spotřební daň, přičemž předtím vydaly předmětné příkazy (zajišťovací a zajišťovací exekuční). To vše začalo už v roce 2006. Dne 29. 1. 2013 zdejší soud vydal rozsudek č.j. 30 Af 6/2011-334, kterým vyslovil nezákonnost rozhodnutí žalovaného

Generálního ředitelství cel (dříve Celní ředitelství Hradec Králové), jímž byla zamítnuta odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům na spotřební daň ve výši cca 40 mil. Kč. Zdejší soud došel k závěru, že tabákové výrobky Gullivers a Merlin splňují všechny zákonné podmínky pro zařazení do kategorie doutníků, od počátku celého (všech) řízení, tj. od roku 2006. Žalobkyně uvedla, že jak správce daně, tak žalovaný ze své úřední činnosti věděli o kauze tabákových výrobků Gullivers a Merlin. Jak je patrné z výše uvedeného, některé rozsudky byly vydány před rozhodováním správního orgánu a některé až po něm, ovšem je jasné, že skutečnosti v těchto rozsudcích objasněné nastaly ještě před vydáním žalovaného rozhodnutí, a proto by se jimi (tedy liberačními důvody) měl soud ve smyslu shora citované judikatury nepochybně zabývat a připustit důkazy, které tyto skutečnosti prokazují.

Žalobkyně uvedla, že je na jednu stranu trestána za to, že prováděla platby v hotovosti (ačkoliv neměla na výběr), a na druhou stranu by nepochybně byla trestána i za to, že by neprováděla platby závazků, které měla vůči ostatním (tedy např. i daně). Jedinou legální možností, kterou žalobkyně mohla zvolit, bylo ukončení podnikání či alespoň jeho pozastavení do doby rozhodnutí o zajišťovacím příkazu a zajišťovacích exekučních příkazech.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že při stanovení výše pokuty musí být přihlédnuto k několikrát žalobkyní namítané skutečnosti, že k porušení zákona o omezení plateb v hotovosti byla fakticky donucena státem a neměla proto na výběr, zda zákon poruší, či dodrží. Dále žalobkyně nechápe, proč pokuta za porušení zákona má být stanovena právě ve výši pětinasobku žalovaným vypočítané částky 520.000,- Kč. Takovýto postup žalobkyně považuje za nepřezkoumatelný.

Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně zdůraznil, že žalobkyně překračovala zákon zejména proto, že bylo proti ní vedeno exekuční řízení a musela přijímat platby v hotovosti, aby mohla dostat svým zákonným povinnostem, zejména pak aby mohla hradit poplatky, které účtoval celní úřad za spotřební daň.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na obsah vyjádření podaného k žalobě s tím, že žalovaný je přesvědčen, že byla prokázána materiální i formální stránka správního deliktu. K liberaci pak uvedla, že zákon o platbách v hotovosti takový postup neumožňuje, proto ho žalovaný nemohl použít. Ponechává pak na úvaze soudu, jaké stanovisko zaujme k návrhu žalobkyně.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a usoudil následovně.

Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že dne 18. 3. 2008 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola daně z příjmů, daně z přidané hodnoty a daně silniční a následně k datu 4. 7. 2008 byla zahájena kontrola dodržování zákona o platbách v hotovosti. Prvních pět případů porušení zákona bylo popsáno v protokole

ze dne 4. 7. 2008, dalších 50 případů v protokole ze dne 10. 10. 2008. Pokuta byla vyměřena dne 16. 2. 2010 za porušení zákona o omezení plateb v hotovosti ve znění platném do 18. 8. 2008 dle čl. II. zákona č. 303/2008 Sb., neboť řízení pravomocně skončená před účinností tohoto zákona se dokončí podle dosavadní právní úpravy. Správce daně přitom vycházel z ust. § 4 zákona o omezení plateb v hotovosti, dle něhož poskytovatel platby, jejíž výše překračuje částku 15 000 EUR, je povinen provést platbu bezhotovostní. Dále vycházel z ust. § 6 odst. 2 uvedeného zákona, které zmocňuje správce daně uložit pokutu také příjemci hotovostní platby, pokud tato osoba přesáhla limit a příjemce platby musel vědět, že jejím uskutečněním došlo k porušení zákona. Svůj myšlenkový postup pak správce daně podrobně odůvodnil.

Danou věc projednává zdejší soud již potřetí. Původní zrušující rozsudek ze dne 27. 1. 2011, čj. 31 Af 98/2010-86 byl na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšším správním soudem zrušen – viz rozhodnutí ze dne 26. 10. 2011, čj. 9 Afs 23/2011-121 – se závěrem, že žalobkyni muselo být po sdělení správce daně zřejmé, v jakém jednání je spatřován skutkový stav deliktu. Nejvyšší správní soud dospěl rovněž k závěru, že „řízení se žalobkyní ve věci porušení zákona o omezení plateb v hotovosti bylo zahájeno ohledně části vytýkaných skutků dne 4. 7. 2008 a ohledně její další části dne 10. 11. 2008, takže lze konstatovat, že k zahájení řízení došlo před uplynutím prekluzivní lhůty stanovené ust. § 6 odst. 3 zákona o omezení plateb v hotovosti. Tato lhůta je zákonem vymezena obsahově shodně ve znění platném před novou provedenou zákonem č. 303/2008 Sb. i po ní. Pro zahájení řízení o uložení pokuty je stanovena roční subjektivní a desetiletá objektivní lhůta. V projednávané věci není sporu o zachování obou těchto lhůt. Objektivní desetiletá lhůta uplyne nejdříve v roce 2015, subjektivní lhůta je v projednávané věci zachována, pokud ke zjištění správce daně o porušení povinností žalobkyně došlo až 4. 7. 2007. Vzhledem k tomu, že daňová kontrola prověřovaných období byla správcem daně zahájena nejdříve 18. 3. 2008, správce daně se tedy o porušení povinnosti dozvěděl později než 4. 7. 2007 a subjektivní lhůta pro zahájení řízení o uložení pokuty je též zachována a závěr krajského soudu o jejím uplynutí není v souladu se zákonem.“

Ve shodě se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu pak zdejší soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 25. 4. 2012, čj. 31 Af 98/2010-195 konstatoval, že řízení se žalobkyní ve věci porušení zákona o omezení plateb v hotovosti bylo zahájeno před uplynutím prekluzivní lhůty stanovené § 6 odst. 3 zákona o omezení plateb v hotovosti a v projednávané věci není sporu o zachování jak roční subjektivní tak i desetileté objektivní lhůty.

K otázce společenské nebezpečnosti jednání žalobkyně jako materiální stránky správního deliktu zdejší soud s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu žalovanému uložil znovu zaujmout stanovisko, dostatečně přesvědčivě ho zdůvodnit a uplatněné důvody podpořit i věcnými důkazy. Žalovanému uložil, aby vycházel ze zásad, které Nejvyšší správní soud vyslovil ve svých rozhodnutích, (např. rozsudek

ze dne 31.10.2008, č.j. 7 Afs 27/2008-46), v nichž zastal názor, že i když citovaný zákon tak výslovně nestanoví, je pro uložení pokuty třeba, aby v každém jednotlivém posuzovaném případě správce daně zkoumal, zda jednání daňového subjektu vykazuje daný stupeň společenské nebezpečnosti, tedy zda kromě naplnění formální stránky deliktu jednání naplňuje i jeho materiální stránku.

Krajský soud dále v předcházejícím zrušujícím rozsudku konstatoval, že nelze přehlédnout, že dodržování zákona o omezení plateb v hotovosti bylo kontrolováno za dvě zdaňovací období. Četnost plateb přesahujících zákonný limit je proto třeba hodnotit ve vztahu ke kontrolovanému období jako celku. Tvzení žalobkyně, že se jednalo o porušení náhodné a jednorázové proto, že v některých měsících k porušení zákona nedošlo, nemůže obstát. Za nedůvodné označil rovněž tvrzení žalobkyně, že porovnáním počtu porušení zákona, kterých se dopustila v kontrolovaných obdobích, s počty porušení zjištěnými u jiných daňových subjektů je nezákonné, neboť by tak řízení o uložení pokuty bylo veřejné. Tento svůj názor žalobkyně nikterak neozřejmila, a tak, jak je v žalobě prezentován, zcela postrádá smysl.

K otázce stanovení výše uložené pokuty krajský soud uvedl, že nemůže být chybou, pokud žalovaný při úvaze o její výši a dopadu na ekonomickou situaci žalobkyně vycházel i z obratu, kterého žalobkyně dosahuje. Nemělo by se však jednat jen o kritérium jediné. Vhodné by bylo vycházet i z dosaženého zisku, případně z jiných ekonomických ukazatelů.

Krajský soud na základě závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem i zdejší soudem v předcházejících rozsudcích přistoupil k přezkoumání napadeného rozhodnutí a to z pohledu jednotlivých devíti bodů žaloby. Vycházel přitom z ustanovení § 6 odst. 1 zákona o omezení plateb, dle něhož uloží kontrolní orgán poskytovateli platby, který poruší povinnost provést platbu bezhotovostně, pokutu až do výše 5.000.000 Kč, nejméně však 10.000 Kč. Při stanovení výše pokuty přihlédne k závažnosti jednání a jeho následkům. Dle odst. 2 uloží kontrolní orgán pokutu ve výši podle odstavce 1 i příjemci hotovostní platby, pokud tato platba přesáhla limit a příjemce platby musel vědět, že jejím uskutečněním došlo k porušení tohoto zákona.

K námitkám promlčení, nepředvídatelnosti práva, nesrozumitelnosti a nejasnosti právní úpravy a porušení práva na obhajobu krajský soud konstatuje, že je nepovažuje za důvodné a odkazuje na závazný právní názor Nejvyššího právního soudu vyslovený v jeho rozsudku ze dne 26. 10. 2011, čj. 9 Afs 23/2011-121 a názor zdejšího soudu vyslovený v jeho rozsudku ze dne 25. 4. 2012, čj. 31 Af 98/2010-195.

V námitce dotýkající se presumpce neviny žalobkyně zpochybnila názor žalovaného a zdůraznila, že zástupcům obchodního partnera LETKA TEAM, a.s., a ani zástupcům žalobkyně nebylo nikdy prokázáno spáchání trestného činu krácení daně, proto na ně musí být pohlížen jako na nevinné. K tomu lze konstatovat, že ze závěrů žalovaného obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá nepochybné stanovisko, že v případě žalobkyně nebyly zjištěny daňové úniky.

V návaznosti na tento názor však dodal, že takové zjištění se může ve prospěch žalobkyně odrazit pouze při posuzování výše pokuty. Je tedy nepochybné, že žalovaný nepřistoupil k vyměření pokuty z důvodu zkrácení daňové povinnosti žalobkyně a to ani na základě podezření, že by k takovému zkrácení mohlo dojít. Žalobní námitku lze proto považovat za nedůvodnou.

Žalobkyně měla dále zato, že v její prospěch hovoří liberační důvody. Ani tuto námitku nemohl krajský soud považovat za důvodnou. Je zřejmé, že žalobkyně vznesla uvedenou námitku až v podané žalobě. Krajský soud přisvědčil jejímu názoru, že se s ní, jak ostatně vyplývá ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu, musí vypořádat a to navzdory tomu, že v napadeném rozhodnutí názor žalovaného na tuto otázku absentuje. Žalobkyně má zato, že se její požadavek zákonně opírá o ust. § 6a zákona o omezení plateb v hotovosti, platného k datu 31. 12. 2010. Vyplývá z něho, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Dané ustanovení však není na projednávanou věc přílehlavé. Vyplývá z něho, že právnická osoba, vědoma si své právní povinnosti, tedy zákonu platby v hotovosti nad stanovený limit, vyvine snahu, aby k porušení nedošlo, a její snaha bude v konečné fázi neúspěšná. Taková situace však v projednávané věci nenastala. Žalobkyně totiž přijímala platby v hotovosti překračující stanovený limit a to opakovaně. Opakovaně si tak musela být vědoma, že překračuje zákonné podmínky a nic nenasvědčuje tomu, že by vynaložila úsilí, aby porušení zákona zabránila. Je sice zřejmé, že žalobkyně přistupovala k platbám v hotovosti proto, že s peněžními prostředky na jejich bankovních účtech nemohla disponovat, když jí tyto transakce byly znemožněny v důsledku probíhajícího exekučního řízení, nicméně tuto skutečnost nelze v žádném případě označit za liberační důvod tak, jak činí v podané žalobě sama žalobkyně. Lze pouze konstatovat, že žalobkyně vynaložila úsilí za účelem zachování zdárného průběhu její obchodní činnosti. Takový postup lze pochopit. Zákon o omezení plateb v hotovosti však jej v žádném případě, jak ostatně konstatoval i žalovaný při nařízeném jednání, jako liberační důvod v řízení o uložení pokuty neumožňuje zohlednit.

K další žalobní námitce, týkající se kritéria obratu, se krajský soud vyjádřil již v předcházejícím zrušujícím rozsudku, kde konstatoval, že nemůže být chybou, pokud žalovaný při úvaze o výši pokuty a jejím dopadu na ekonomickou situaci žalobkyně vychází i z veličiny obratu. Upozornil však, že by se nemělo jednat o kritérium jediné a doporučil vycházet i z dosaženého zisku případně z jiných ekonomických ukazatelů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správce daně při stanovení výše pokuty přihlédl mimo jiné k čistému obratu žalobkyně a odkázal na příslušnou stranu rozhodnutí správce daně o uložení pokuty, s jehož obsahem se ztotožnil. Z něho je patrné, že správce daně považoval uloženou sankci za adekvátní a přiměřenou okolnostem, když částka ve výši 2 600 000 Kč se pohybuje ve středu rozpětí stanoveného zákonem. Vzhledem k tomu, že žalobkyně porušila zákon o omezení plateb v hotovosti ve 52 případech, mohl správce daně

přikročit k udělení celkové sankce mnohonásobně vyšší u horní hranice sankce. Neučinil tak a zdůraznil, že pečlivě vážil výši sankce a její dopady ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání při zohlednění celkové míry, o kterou byl překročen limit s přihlédnutím i k čistému obratu. Hodnocením této úvahy nemohl krajský soud přisvědčit žalobní námitce, dle níž by se správce daně měl dopustit překročení mezí svého právního uvážení. Takto prezentované správní uvážení ve vztahu k veličině čistého obratu se pohybuje dle názoru soudu v zákonných mezích.

Krajský soud se v předcházejícím přezkumném řízení vyjádřil i k otázce společenské nebezpečnosti jako materiální stránky správního deliktu. Žalovanému uložil znovu k této otázce a to v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, zaujmout stanovisko a dostatečně přesvědčivě jej zdůvodnit. Žalovaný vyslovil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že jednání žalobkyně vykazovalo z hlediska veřejného zájmu na dodržování právních norem značnou společenskou nebezpečnost a naplnilo tak bezpochyby materiální stránku správního deliktu. Zdůraznil, že k porušování zákona docházelo soustavně a byl tak narušen jeden ze základních principů právního státu a ohrožen zájem společnosti na dodržování právních norem. Nejednalo se o porušení nahodilá, nýbrž opakovaná a žalobkyni tak muselo být nepochybně známo, že k porušování zákona dochází. Navíc má uložení sankce i preventivní prvek, a to odradit pachatele od porušování právní normy v budoucnu. S takto prezentovaným závěrem se krajský soud ztotožňuje a odvolací námitku tak považuje za nedůvodnou. Nelze totiž přistoupit na názor, že by porušení veřejného zájmu v daném případě bylo minimální a nevykazovalo tak stupeň společenské nebezpečnosti. Daný delikt lze bezesporu s ohledem na výše uvedené považovat za závažný vzhledem k jeho rozsahu a následkům.

Stejně se tak krajský soud vyjádřil v předcházejícím rozsudku k otázce dlouhodobosti a soustavnosti porušování zákona. Zdůraznil, že dodržování zákona o omezené plateb v hotovosti bylo kontrolováno za dvě zdaňovací období a četnost plateb přesahujících zákonný limit je proto třeba hodnotit ve vztahu ke kontrolovanému období jako celku. Neakceptoval proto tvrzení žalobkyně, že se jednalo o porušení zákona náhodné a jednorázové. Na tomto závěru krajský soud i nadále setrvává a nemůže být změněn ani dalším konstatováním žalobkyně, že o peněžních transakcích bylo řádně účtováno. Dodržováním zákona o účetnictví se žalobkyně nemůže vyvinut z protizákonného jednání spočívajícího v nedodržení výše plateb v hotovosti.

Krajský soud se nemohl ztotožnit ani s námitkou žalobkyně dotýkající se kritéria optimalizace a racionalizace peněžního hotovostního oběhu, bezpečnosti zúčastněných subjektů a legalizace výnosů z trestné činnosti. Žalobkyně se dle jejího názoru nedopustila žádných daňových úniků ani legalizace z trestné činnosti a žalovaný tak stanovil nová kritéria a neobjasnil, o co své závěry opírá. Učinil tak přitom až v odvolacím řízení a porušil princip dvouinstančnosti. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s odkazem na důvodovou zprávu zákona o

omezení plateb v hotovosti, uvedl, že hlavním smyslem tohoto zákona je omezit daňové úniky, racionalizovat a optimalizovat peněžní hotovostní oběh, zvýšit bezpečnost zúčastněných subjektů a působit proti legalizaci výnosů z trestné činnosti. Porušením tohoto zákona pak může dojít i k porušení dalších společenských hodnot a zájmů. Je tedy zřejmé, že oporu pro svoje hodnocení našel žalovaný i v důvodové zprávě k předmětné zákonné úpravě, kterou v rozhodnutí citoval. Pokud tedy dospěl k závěru, že je nutno dbát principu racionalizace a optimalizace peněžního hotovostního oběhu, nelze než s tímto závěrem souhlasit. Dlužno podotknout, že se jednalo o závěr převzatý z důvodové zprávy k zákonu a nelze tedy v postupu žalovaného spatřovat porušení zásady dvouinstančnosti řízení, když žalobkyni nedal při konstatování těchto závěrů a principů prostor k tomu, aby se k nim vyjádřila. Nejednalo se totiž o žádná skutková zjištění či hodnocení nových důkazních prostředků. Postup žalovaného tak lze považovat za legitimní, když odůvodnění svých závěrů pouze rozšířil o názory uvedené v důvodové zprávě k zákonu o omezení plateb v hotovosti.

Žalobkyně dále nesouhlasila s názorem žalovaného, že z její strany došlo k porušení bezprostředních zájmů a přímému narušení zájmu na racionalizaci a optimalizaci peněžního hotovostního oběhu, když jedním z účelů zákona je omezit hotovostní platby s ohledem na množství bankovek. K tomu žalobkyně konstatovala, že se z jejího hlediska jedná o zanedbatelný procentuální poměr vzhledem k celkovému objemu hotovosti v celé zemi. K tomu krajský soud uvádí, že účelem uvedeného zákona je samozřejmě mimo jiné omezení plateb v hotovosti z důvodu omezení množství bankovek jakožto oběživa. Je přitom zřejmé, že z pohledu každého jednotlivého subjektu se musí jednat o zanedbatelný procentuální poměr vzhledem k celkové objemu hotovosti. Při takovém hodnocení pak musí být logicky brán i v potaz počet subjektů, které se peněžních transakcí účastní. Tím přestává být procentuální poměr zanedbatelný.

Poslední žalobní námitka se dotýkala výše stanovené pokuty. Žalobkyně vyjádřila nesouhlas s porovnáním s ostatními subjekty v celém kraji, neboť měla zato, že žádný z ostatních subjektů se nedostal do takové situace vinou jednání státu. Rozhodnutí označila za nepřezkoumatelné, neboť dle jejího mínění není jasné, jakým výpočtem správce daně k vyměřené částce dospěl. Krajský soud k této námitce uvádí, že při uložení pokuty nebylo a ani nemohlo být vzhledem k výše uvedenému zohledněno jakákoliv zavinění státních orgánů, když z jejich strany nedošlo k žádnému pochybení. Lze pouze připustit, že probíhající exekuční řízení se všemi důsledky mohlo zkomplikovat obchodně finanční podmínky žalobkyně, nicméně jeho průběh byl legitimní a byl podložen příslušnými pravomocnými rozhodnutími. Jestliže tedy žalovaný provedl jakousi komparaci s ostatními daňovými subjekty, nelze než konstatovat, že jejich pozice nebyla, stejně jako u žalobkyně, negativně ovlivněna jednáním státních orgánů. Nelze rovněž souhlasit s názorem, že není zřejmý výpočet stanovené pokuty. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela ztotožnil s názorem správce daně na tento výpočet a odkázal i na odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty, konkrétně na jeho str. 17. S tímto názorem

se ztotožnil i krajský soud a na závěry vyslovené v obou uvedených rozhodnutích v plném rozsahu odkazuje. Navíc žalobce svoje tvrzení o tom, proč platby v hotovosti přijímal a na co je použil, ničím nedoložil.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému krajský soud přiznal nárok na náhradu nákladů řízení za cestu jeho pracovnice osobním automobilem z Brna do Hradce Králové a zpět a stravné. Vzhledem k tomu, že se žalovaný v den nařízeného jednání účastnil u zdejšího soudu ještě dalšího řízení, byly mu náklady přiznány poměrně. Žalobkyně tak byla zavázána k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 25. dubna 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu